

AFRONTAR EL DEUTE INTERNACIONAL A SEUL

JOAQUIM M.ª PERRAMON

Economista

El canvi d'actitud dels Estats Units així com el fet de que, a causa de la crisi financera de 1982, molts països financerament deutors i entre aquests, principalment els latino-americans, es troben en un atzucac, ha estat el motiu de la gran transcendència que enguany ha tingut la celebració de les assemblees generals del Fons Monetari Internacional (FMI) i el Banc Mundial a Seul.

L'any 1982, com a conseqüència de l'orientació d'aquestes economies cap a models de desenvolupament vàlids únicament per a països industrials, el deteriorament de les relacions reals d'intercanvi, la puja dels preus del petroli acompanyada d'una baixa en el preu de les primeres matèries, la puja d'interessos com a conseqüència de les polítiques d'ajust dels països desenvolupats i la caiguda de la demanda a nivell mundial, els països latinoamericans financerament, arribaren a una situació d'insolvència respecte els seus pagaments internacionals.

Aquesta situació hagués pogut desencadenar un «crak» en la banca mundial i, de fet, encara constitueix un gran pes que van a arrossegant. Per part dels països deutors, la crisi financera els ha obligat a fer uns ajustos dràstics a l'economia que s'ha traduït en un retall de les importacions del 7,1 per cent en termes reals en el període 1981-84.

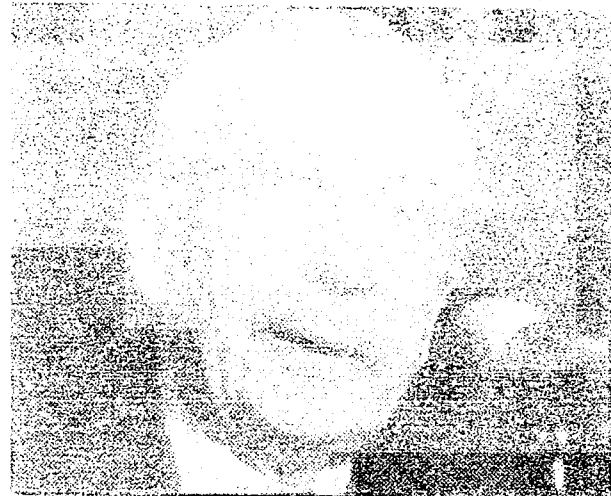
A la reunió de Seul es plantejà el refinançament del

deute dels països deutors, sense la qual cosa no poden continuar tirant endavant les seves economies i d'altra banda, la posició de les grans institucions bancàries.

Les solucions plantejades, malgrat el desacord manifestat per totes les parts negociadores, són les que s'imposaran. Pel que respecta als països deutors es tracta d'adoptar un model de creixement equilibrat fonamentat en aplicar les tradicionals mesures d'ajust recomenades per FMI, és a dir, reduccions importants en les rendes salarials, pujes de preu, devaluacions progressives de la moneda nacional i plans d'ajust dels respectius sectors exteriors que permetin creixements ràpids en els ingressos per exportacions. D'altra banda s'amplien les línies de crèdit, fonamentalment a través del Banc Mundial.

Per part dels països industrialitzats, hi ha el compromís dels Estats Units de mantenir a nivells acceptables la cotització del dòlar i reduir el dèficit públic, contribuint a una disminució dels tipus d'interès.

D'altra banda, s'intenta potenciar la demanda urgent, sobretot, als països més excedentaris, Japó i Alemanya Federal, a prendre el lideratge en aquest aspecte. Finalment, s'observa un canvi en els punts de vista pel que respecta als tipus de canvi. La llibertat de moviments de capital ha imposat uns canvis en les economies, tant reals com financers, excessivament ràpids per realitzar ajustos estructurals. La contenció de l'orientació dels fluxes de capital en suport d'un règim de liberalització de tipus de canvi i comerç està donant resultats contraris als desitjats en el sentit d'augmentar les tendències proteccionistes.

Lacroissiers, president del Fons Monetari Internacional.

Així, en el Congrés nordamericà cada cop es més acceptada la proposta del Govern francès de realitzar una nova reunió per a plantejar la reforma del sistema monetari internacional.

Tanmateix, cal dir que, a part de les reformes que s'han d'esperar tant en el sistema financer com en el sistema econòmic internacional, el deute dels països latinoamericans suposa, fent les oportunes equivalències, el doble del que havia de pagar Alemanya l'any 1920 en concepte de reparacions de guerra, i que, per tant, constitueix una càrrega difícilment suportable.

A més a més, després de Seul, els interessos flotants que els grans bancs internacionals imposen continuen estant més relacionats amb la política econòmica americana que amb la capacitat de pagament dels països deutors.